

[Bækgaard.]

borgere vil have Gavn deraf, kan jeg ikke tilbageholde en Beklagelse af, at Betænkningen med sine Udtryk for de forskellige Partirepræsentanters Stilling til Ændringsforslagene er saaledes, at et positivt Resultat ligger usikkert. Jeg vil oprigtigt ønske, og jeg vil tillade mig at henstille til det høje Landsting, at man dog forsøger endnu en Gang, om det ikke skulde være muligt at opnaa Enighed om nogle af de Spørgsmaal, som i Virkeligheden alle eller et stort Fler-tal mener bør fremmes.

Statsministeren (Stauning): De sidste Bemærkninger, af det ærede 14de Medlem for 5te Kreds (Bækgaard), kan vi vist have Grund til at tiltræde, nemlig hans Beklagelse af, at der, til Trods for at der paa visse Omraader ikke er Uoverensstemmelser om at række det betrængte Erhverv en hjælpende Haand, alligevel ikke har kunnet opnaa den Enighed, som det ærede Medlem altsaa anser for ønskelig, ja, man er endog saa langt derfra, at et positivt Resultat, som det ærede Medlem sagde, maa anses for at være usikkert. Jeg kan fuldt ud tiltræde denne Beklagelse. Det er jo i Virkeligheden lidet rimeligt, at man i Aarevis har behandlet denne Sag, saaledes som Tilfældet har været, og den ene Gang efter den anden er endt med, at det hele lægges i Papirkurven, saaledes som det senest skete her for $\frac{3}{4}$ Aar siden, da Landstinget fejede alt Sagen vedrørende i Papirkurven og derefter stod med tomme Hænder og maatte se Arbejdet strandet paa det Tidspunkt, da Mulighederne for Konverteringens Gennemførelse var de største, de overhovedet har været, medens Forhandlingerne har staaet paa. Dette Ansvar kan det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Lange) ikke vælte fra sig over paa Regeringen. Jeg hørte vel det ærede Medlem sige, at det var Regeringens Ansvar, at der ingen Konvertering er gennemført; men jeg synes, det er meget dristig Tale, naar man ved, at det modsatte er Tilfældet: at Regeringen flere Gange har haft Mulighed og navnlig sidste Sommer havde Sikkerhed for at gennemføre en omfattende Konvertering, og at hele denne Sag er strandet paa den Forkastelse, som fandt Sted i det høje Landsting, hvor Regeringen intet Flertal har, og hvor Sagen endte, som vi alle erindrer, med, at der intet var tilbage, end ikke noget som helst, hvorom Flertalspartierne kunde enes. Naar man i den Grad bor i et Glashus, synes jeg, det ærede 4de Medlem for 2den Kreds skulde lade

være med at haandtere Stenene, som alligevel vil havne i hans eget Glashus.

I øvrigt har jo Sagen faaet en særdeles udførlig Omtale af den ærede Ordfører for Udvalget og for Venstre (Hauch); men selv denne udførlige Omtale nødvendiggør næppe noget udførligt Svar, thi Sagen er nu saa enkelt og saa blændende klar. Det er to Principper, der staar over for hinanden. Det er ikke saglige Grunde, det er ikke Realiteter. Det drejer sig ikke om, hvorvidt man skal yde saa og saa meget, hvorvidt Staten skal betale lidt eller meget. Det drejer sig om, hvorvidt Rentesaenkning eller Rentehævning skal gennemføres, og her synes det altsaa, som om Rentehævning har sejret.

Jeg har aldrig udtalt Bebrejdelser over for politiske Partier, der indgaar Forlig med hinanden. Det er der ikke noget ondt i, det er en selvfølgelig Ret, og de to Partier, som her har indgaet et Forlig, har naturligvis ogsaa Ret til at gøre det og skal ikke høre Bebrejdelser derfor. Men det, man vel kan bebrejde, er, at Venstre begyndte med at rejse Krav om Rentesaenkning og nu ender med sammen med de Konservative at lægge alt til Rette for en Renteforhøjelse. Da denne Sag sidst behandlede i det høje Landsting, ytrede Venstres ærede Ordfører stærke Ønsker om, at Loven skulde have et videre Omfang, end den havde faaet i Folketinget. Han talte om Konverteringens Genoptagelse; han ansaa den endnu for en Mulighed, hvilket dog blev bestridt. Men da Sagen var gaaet i Udvalg, optoges der Forhandlinger, som den ærede Ordfører, saa vidt jeg kunde bedømme det, loyalt har refereret, og hvorunder Venstres to Førere udviklede deres Tanker om, paa hvad Maade man kunde komme Landbruget til Hjælp, i hvert Tilfælde ved visse midlertidige Foranstaltninger, sigtende ikke alene, som det skete ved Regeringsforslaget i Folketingets Vedtagelse, paa de Henstandsbeløb, som nogle havde at udrede, men ogsaa sigtende i al Almindelighed paa de Afdragsvilkaar, under hvilke en Del af Landbruget maatte antages at lide temmelig haardt, nemlig med Hensyn til Afdragene til Kreditforeningerne, og der blev, saaledes som det ærede Medlem skildrede det, paa Grundlag af denne Meningsudveksling udarbejdet et Forslag efter det Diktat, som vi havde faaet fra Venstre, og dette tiltraadtes af de Parter, der havde talt om denne Sag. Og saa kom Søndagsbrevet, og saa gik det hele i Stykker, ikke fordi de, der havde indgaet denne Aftale, ikke holdt ved den,